

**JOBB MINT
A FILMEKEN**

LYNN PAINTER

**JOBB
MINT
A
FILMEKEN**

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja:
Lynn Painter: *Better Than The Movies*
First published in 2021 by Simon & Schuster BFYR,
an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division
1230 Avenue of the Americas, New York,
New York 10020

Fordította
Nimila Ágnes

Szerkesztette
Winter Angéla

ISBN 978-963-636-111-2

Minden jog fenntartva

Text © Simon & Schuster, Inc. 2021
Cover illustration © Liz Casal 2021
Cover design by Heather Palisi © Simon & Schuster, Inc. 2021
© Kossuth Kiadó 2023, 2024
© Hungarian translation Nimila Ágnes 2023

Csodálatos anyukámnak, aki mindig a legnagyobb
rajongóm és a legkeményebb kritikusom volt,
és aki egyedül felelős azért, hogy bizalmatlan vagyok
a cipőiparban dolgozó seggfejekkel szemben.
Köszönöm, hogy hagytad, hogy olvassak a takaró
alatt, amikor aludnom kellett volna.

És persze szeretett apukámnak, aki látta a borítót,
de végül nem olvashatta el a könyvet. Imádta volna
a Stella's-jelenetet, és emlékezett volna a ketchupra.

Nyugodj békében, Jerry Painter!
(1939. MÁJUS 17. – 2020. MÁJUS 18.)

PROLÓGUS

„Ez a lány is én vagyok..., aki itt áll egy fiú előtt,
és arra kéri, hogy szeresse.”

– SZTÁROM A PÁROM

Még másodikos sem voltam, amikor Anya már megtanította nekem a randizás arany szabályát.

Lehettem vagy hétéves, amikor egyszer rémálmom volt, és átmentem a szobájába. (Egy házméretű tücsök talán nem hangzik ijesztőnek, de amikor robothangon beszél, és tudja a nevedet, az elég rémisztő.) A *Bridget Jones naplója* ment a komód tetején álló dobozos tévében, és már egy egész hosszú részt megnéztem belőle, mire Anyának feltűnt, hogy az ágy végénél állok. Arról már lemaradt, hogy a finoman szólva sem „kisiskolás-kompatibilis” sztoritól megóvjon, ezért inkább együtt, összebújva néztük tovább a happy endig. De akkoriban valahogy nem fért a fejembe, Bridget miért pattintotta le a jóképű és sokkal cukibb pasit azért a két lábon járó unalomért. De tényleg, miért?

Na, igen, egyáltalán nem fogtam fel a film lényegét, és végem volt... Belezúgtam a playboyba. A mai napig fel tudom idézni anyám vaníliásparfüm-illatát, és hallom, ahogy egy mondattal visszaránt a valóságba, miközben a fürtjeimet birizgálja: „Szépséggel és trükközéssel csak ennyit lehet elérni, kicsikém. Ez pedig csak a felszín, ezért soha, de soha ne a rosszfűt válaszd.”

Ezután több száz hasonló pillanatot éltünk át, tulajdonképpen a romantikus filmek segítségével avatott be az életbe. Ez volt a mi közös anya-lánya programunk. Némi nassolnivalóval felszerelve nekidöltünk a párnának, és már kezdődött is a maratoni mozizás, csupa csókszaporos, romantikus, happy enddel végződő filmmel. Nekünk ez olyan volt, mint másoknak az ócska valóságshow-k.

Utólag visszagondolva, talán ezért is vágytam annyira a tökéletes szerelemre, amióta csak ki tudtam mondani a „szerelek” szót.

Amikor Anya meghalt, rám hagyta a „boldogan éltek, míg meg nem haltak” mondatba vetett megingathatatlan hitét. Az én örökségem az a bizonyosság volt, hogy a szerelem mindent áthat, bármikor betoppanhat, és mindig megéri.

Mr. Tökéletessel (persze csakis a kedves, megbízható változattal) bárhol, bármikor összefuthatok.

Ezért voltam mindig készenlétben.

Csak idő kérdése, mikor jön el a nagy Ő.

ELSŐ FEJEZET

„Ki garantálja, hogy tízévesen jól választ az ember?
Nem kell leragadni az elsőnél.”

– *MINDENÜTT NŐ*

Ez a nap is éppen olyan átlagosnak indult, mint a többi. Ciciperverz, a macskám szörgombócot hagyott a papucsomban, megégettem a fülem a hajvasalóval, és amikor kinyitottam az ajtót, hogy elinduljak a suliba, láttam, ahogy az a kedves, jóindulatú szomszéd srác az autóm motorháztetején terpeszkedik.

– Hé! – feltettem a napszemüveget, bevágtam magam mögött az ajtót, és rohantam felé (persze vigyáztam, nehogy összekoszoljam az új lapossarkúmat), míg végül szó szerint beleszaladtam. – Szállj le az autómról!

Wes lecsusszant a motorháztetőről, és színpadiasan feltartott kézzel adta a tudtomra, hogy ő teljesen ártatlan, bár az arcán ülő vigyorból egészen másra következtettem.

Mellesleg óvodás kora óta ismerem, hát ő aztán minden volt, csak ártatlan nem.

– Mi van a kezében?

– Semmi. – Azzal a háta mögé dugta azt a bizonyos kezecskét. Bár az általános óta magasabb és férfiasabb jelenség lett, és hát dögös is, Wes valójában ugyanolyan infantilis volt, mint amikor egy petárdával „véletlenül” felgyújtotta anyámnál a rózsabokrot.

– Tisztára paranoiás vagy! – vetette oda.

Megálltam előtte, és szúrós tekintettel néztem rá. Wesnek kifejezett rosszfiús arca volt. Olyan, amin a sűrű, hosszú szempillákkal keretezett, sötét szeme (mert az élet kicsit sem igazságos) még akkor is beszédes volt, amikor a szája meg sem mozdult.

Elég volt felhúznia a szemöldökét, hogy tudjam, totál nevetségesnek tart. Többszöri, kellemesnek semmiképp nem mondható találkozás után már jól ismertem ezt a tekintetet: azt jelentette, hogy felméri a szitut, és valami újabb idiótasággal próbál felbosszantani. Amikor ilyen csillogó szemmel nézett rám, mint most is, pimasz tekintetéből azonnal tudtam, hogy vesztettem. Mert ez a pofátlan Wes mindig győzött.

Megböktem a mellkasát.

– Mi a fenét csináltál a kocsimmal?

– Semmit nem csináltam a kocsiddal, úgy egyébként.

– *Úgy egyébként?*

– Húha. Vigyázz, még valami csúnyát mondasz, Buxbaum.

– Idegesen néztem rá, mire ő gonosan elvigyorodott, majd így szólt: – Ez jó poén volt, és tetszik a nagymamacipőd, de most mennem kell.

– Wes...

Megfordult, és úgy hagyott faképnél, mintha nem is hozzá beszéltem volna. Egyszerűen elsétált mellettem, egyenesen a házuk felé, azzal a laza és magabiztos járásával. A verandához érve kinyitotta a szűnyoghálós ajtót, és a válla fölött felém kiáltott:

– Szép napot, Liz!

Hát, baromi szép, köszi.

Kizárt, hogy őszintén kívánt volna nekem szép napot. Enyhe aggodalommal pillantottam az autómra, féltem, mi fogad, ha kinyitom az ajtót.

Wes Bennett-tel folyamatos és végeláthatatlan háborút vívtunk az utca végében található egyetlen szabad parkolóhelyért. Általában ő nyert, de csak azért, mert egy rohadék kis csaló volt. Viccesnek találta, hogy olyan nehéz tárgyakkal foglalta magának a helyet, amiket én meg sem bírtam mozdítani. Például vas piknikasztallal, teherautó-motorral vagy monster truck kerekkel. Meg hasonlókkal.

(Bár ezeknek a furcsaságoknak már a környék Facebook-csoportjában is híre kelt – mondanom sem kell: apám is benne van ebben a csoportban –, és az öreg pletykafészek nem győztek azon szörnyülnödni az online térben, hogy valaki milyen otrombán viselkedik az ő békés lakóhelyükön, de arra egyikük sem vette a fáradságot, hogy beszéljön Wesnek, vagy leállítsa őt. Hol itt az igazság?)

Ám most az egyszer én ünnepeltem, mert tegnap az a zseniális ötletem támadt, hogy felhívjam a parkolótársaságot, miután Wes három egymást követő napra is otthagyja

„A” parkolóhelyen a kocsiját. Omahában huszonnégy órás türelmi idő van érvényben, így a jó öreg Wesley kapott meg-
lepiből egy szép kis büntetést.

Nem fogok hazudni, konkrétan örömtáncot lejtettem otthon a konyhában, amikor megláttam, hogy a közteres becsúsztatja a cédulát az ablaktörlője alá.

Mielőtt beszálltam volna az autómba, azért megnéztem mind a négy kereket. Becsatoltam a biztonsági övet, és akkor meghallottam Wes nevetését. Lehajtottam a fejem, hogy rá-
nézzek az utasoldali ablakon keresztül, de csak annyit hallot-
tam, hogy bevágja maga mögött az ajtót.

Aztán rájöttem, mit talált olyan mulatságosnak.

A parkolójegy a kocsim szélvédőjére volt ragasztva, pont középre, olyan vastag celluxréteggel, hogy nem is lehetett át-
látni rajta. Jó sok réteg ragasztócsík, atombiztos csomagolás,
minőségi megoldás. Kiszálltam, és elkezdtem körömmel
felpiszkálni a ragasztószalagot, de tökéletesen le volt simítva.

Micsoda pöcsfej!

* * *

Miután egy borotvapenge segítségével lekapartam a szélvé-
dőről a ragasztót, majd roppant fegyelmezetten, mély hasi
légzéssel visszanyertem a belső békémet, a sulis épületébe úgy
léptem be, hogy közben a *Bridget Jones* filmzenéje szólt a fü-
lemben. Tegnap nagyjából ezredszer is megnéztem, és most
valamiért nagyon megérintett a zenéje. Amikor Mark Darcy
a legutolsó jelenetben megcsókolja Bridgetet, és közben azt

mondja, „Egy jó francot nem így!”, most is szédítően jónak tűnt, de közel sem lett volna olyan hatásos, ha nem Van Morrison *Someone Like You* című száma szól alatta.

Igen, elvetemült filmzenerajongó vagyok.

Ezt a dalt hallgattam, amikor végigmentem a sulis folyosóján, átverekedve magam a tömegben. Azt szeretem a zenében – feltéve, ha jó hangosan szól egy csúcsszuper fülesből, márpedig az enyém első osztályú volt –, hogy segít elnyomni a világ zaját. Van Morrison hangjára úgy lebegtem keresztül a zsúfolt folyosókon, mintha csak valami filmben lettem volna, és teljesen megfélekedtem a bennem tomboló, mérhetetlen dühről. A második emeleten lévő mosdó felé tartottam, ahol minden reggel találkoztunk Jocelynnel. A legjobb barátnőm állandóan elaludt, ritkán volt olyan nap, amikor nem éppen a szemceruzája után kutatott, még mielőtt becsengetnek.

– Liz, nagyon tetszik a ruhád. – Joss rám pillantott, ahogy beléptünk a mosdóba, majd elkezdte megigazítani a sminkjét egy fültisztító pálcával. Aztán elővett egy szempillaspirált, és végigsimította a szempilláját. – A virágminta annyira *te* vagy.

– Kösz! Odamentem a tükörhöz, és megfordultam, hogy megnézzem, nem gyűrődött-e be a vintage A vonalú ruhám a bugyimba, vagy valami hasonló égés. Két pomponlány elektromos cigiből fehér füstfelhőt eregetett mögöttünk, én pedig mindezt egy félmosollyal nyugtáztam.

– Próbálsz úgy öltözködni, mint a filmjeid főszereplői, vagy ez véletlen egybeesés? – kérdezte.

– Ne mondd, hogy *a filmjeid*. Úgy hangzik, mintha pornófüggő lennék, vagy ilyesmi.

– Tudod, hogy értem – mondta Joss, miközben szétválasztotta a szempilláit.

Pontosan tudtam, mire gondol. Gyakorlatilag minden este megnéztem anyám valamelyik kedvenc romantikus filmjét a halála után megörökölt DVD-gyűjteményből. Ilyenkor valahogy közelebb éreztem őt magamhoz; olyan volt, mintha egy apró darabkája ott lenne mellettem, és velem mozizna. Valószínűleg azért, mert régen is együtt néztük ezeket a filmeket. Sokszor. Rengetegszer.

De Jocelyn erről nem tudott. Egy utcában nőttünk fel, de csak másodikban lettünk igazán jó barátok, és bár tudta, hogy korábban meghalt az anyukám, mégsem beszéltünk róla soha. Mindig azt hitte, hogy a szerelem megszállottja vagyok, mert reménytelenül romantikusnak tartott. Soha nem javítottam ki.

– Megkérdezted apádat a végzősök piknikjéről? – nézett rám a tükörben, és tudtam, hogy meg fog haragudni. Őszintén szólva meglepett, hogy nem ez volt az első kérdése, amikor beléptem.

– Csak későn ért haza, miután már lefeküdtem. – Ez igaz volt, de Helenát is megkérdezhettem volna, ha nagyon akarom. – Majd ma beszélék vele.

– Hát persze. – Visszacsavarta a szempillaspirált, és betuszkolta a sminkes táskájába.

– De tényleg. Megígérem.

– Gyere. – Jocelyn bedugta a sminkes motyóját a hátizsákjába, és felkapta a kávéját. – Nem késhetek el irodalomról, különben igazolatlan órát kapok, és megígértem Kate-nek, hogy bedobok egy csomag rágót a szekrényébe.

Megigazítottam a vállamon a táskát, aztán belenéztem a tükörbe.

– Várj, elfelejtettem a rúzt.

– Arra már nincs idő.

– Rúzsozásra mindig van idő. – Kinyitottam az oldaltáskát, és elővettem az új kedvencemet, a Retrograde Redet. Arra az esetre (persze csekély esélyt látok rá), ha ma összefutnék Álmaim Netovábbjával az épületben, csábos legyen az ajkam. – Indulj el nyugodtan.

Elment, én pedig kirúzsoltam a számat. Így már jobb. Visszatettem a rúzt a táskámba, feltettem a fülest, és kiléptem a mosdóból. Rányomtam a „play” gombra, és átszellemlőn hallgattam tovább a *Bridget Jones* zenéjét.

Amikor beértem az irodalomórára, a terem végébe sétáltam, leültem Joss és Laney Morgan közé, a fülest pedig eltettem.

– Mit írtál a nyolcadikra? – kérdezte Jocelyn, miközben széleseben jegyzetelt, hogy befejezze a házi feladatot. – Nem olvastam, fogalmam sincs, hogy Gatsby ingei miatt miért fakad sírva Daisy. Elővettem a feladatlapot, és hagytam, hogy Joss lemásolja a választ, de a tekintetem Laney-re siklott. Ha megkérdeznénk, a világon mindenki egyetértene abban, hogy gyönyörű csaj, ez vitathatatlan tény. Az orra imádnivalóan pisze, szerintem miatta van létjogosultsága a „hetyke” szónak. Nagy, kerek szeme olyan, mint a Disney-hercegnőké,

szőke haja pedig mindig fényes és ápolt, mintha egy sampon-reklámból lépett volna elő.

Kár, hogy a lelke pont az ellentéte a megjelenésének.

Ki nem állhattam.

Oviban, a legelső napon üvöltve pfujolt rám, amikor eleredt az orrom vére, és heves mutogatásba kezdett, mire az egész csoport engem bámult, és látszott rajtuk, hogy undorodnak tőlem.

Harmadikban elmondta Dave Addlemannek, hogy a füzetem tele van neki írt szerelmes üzenetekkel. (Ez igaz volt ugyan, de hát nem ez volt a lényeg!) Ezek után Davidnek esze ágában sem volt kedves és gáláns hercegként viselkedni – ahogy én azt a filmek alapján elképzeltem –, onnantól totál idiótának nézett. Később, ötödikben, nem sokkal azután, hogy anyám meghalt, úgy alakult, hogy Laney mellett ültem az ebédlőben. Minden egyes nap elővette a rózsaszín uzsonnásdobozát, ami tele volt otthonról hozott finomságokkal, miközben én az ehetetlen menzakáját próbáltam magamba gyömöszölni.

Anyukája cuki, formára vágott szendvicseket, házi kekszket, szórócukorral díszített brownie-t, és mindenféle finomságot csomagolt neki, amivel csak boldoggá lehet tenni egy gyereket. Az a doboz tele volt szeretettel.

De a kis levélkéktől borultam ki igazán.

Nem volt olyan nap, hogy abból a pakkból ne került volna elő valamilyen kézzel írt, kedves üzenet az anyukájától. Vicces kis levelek, amelyeket Laney hangosan felolvasott a barátainak, a papír szélén mindig volt valamilyen

aranyos kis rajz, és ha kíváncsi tekintetem a lap aljára tévedt, akkor a szépen ívelt betűkkel felírt „Szeretettel, Anya” feliratot és néhány szívecskét is elcsíptem belőle. Ilyenkor elöntött a szomorúság, és egy falat sem ment már le a torkomon.

A mai napig mindenki elbűvölőnek, okosnak és csinosnak tartotta Laney-t, de én tudtam az igazságot. Megjátszotta a kedvességet, és amióta az eszemet tudom, velem mindig undok volt. Valahányszor rám nézett, úgy tett, mintha valami lenne az arcomon, és egyszerre találná undorítónak és röhejesnek. A szép külső romlott belsőt takart, ám egy nap a világ többi része is látni fogja, amit én.

– Rágót? – Laney egy csomag mentolos rágót tartott a kezében, és felhúzta a szemöldökét.

– Köszí, nem kérek – motyogtam, és a tábla felé fordultam, amikor Mrs. Adams bejött, és bekérte a házi feladatokat. Előreadtuk a dolgozatainkat, és már kezdődött is az irodalomóra. Mindenki vadul jegyzetelt az iskolai laptopokon, Colton Sparks pedig felém biccentett a terem sarkából.

Elmosolyodtam, és lenéztem a gépemre. Colton aranyos fiú volt. Év elején durván két hétig találkoztunk, dumáltunk, de semmi komoly. Ez tulajdonképpen az egész randizós múltamról elmondható: semmi komoly.

Két hét: ennyi volt a kapcsolataim átlagos hossza, már ha ezeket egyáltalán kapcsolatnak lehetett nevezni.

Általában az történt, hogy megláttam egy helyes srácot, hetekig ábrándoztam róla, és elképzeltem, hogy ő lesz a tökéletes lelki társam. A gimis párkapcsolatok elejére jellemző,

ismerkedős időszak mindig reményteli. De két hét elteltével, még mielőtt komolyra fordult volna a dolog, mindig jött az *undi*. Minden bimbózó kapcsolat halálos ítélete.

Az „undi” definíciója: társkeresésben használatos kifejezés; arra a hirtelen fellépő, borzongató érzésre utal, amikor az embernek a romantikus kapcsolat kezdetén szinte azonnal el is megy a kedve az egésztől.

Joss szerint csak nézelődöm, de soha nem vásárolok semmit. És végül is igaza van. Meglehetősen rossz esélyekkel indultam neki a szalagavatónak emiatt a kéthetes „limit” miatt. Szerettem volna, ha egy olyan fiú lesz a partnerem, akitől elakad a lélegzetem és megdobban a szívem, de ki maradt egyáltalán az iskolában, akire még nem gondoltam potenciális jelöltként?

Joss személyében persze megvolt már a partnerem. De azért a legjobb barátnőmmel menni a bálba egyértelműen lúzerségnek számít. Tudtam, hogy jól fogjuk érezni magunkat, előtte együtt vacsoráztunk Kate-tel és Cassidyvel, akik a baráti társaságunk legviccesebb tagjai, de a bál mégiscsak a gimis romantika csúcspontja. Amikor emlékkönyvbe illő módon kéri egy srác, hogy legyek a báli partnere, amikor megtalálom a tökéletes estélyit, majd szóhoz sem jutok, miután megpillantom magam a tükörben, és amikor elcsattan az első csók a giccses diszkógömb alatt.

Az Andrew McCarthy és Molly Ringwald főszereplésével készült *Álmodj rózsaszínt* című film összes szarsága.

Sajnos inkább arról volt szó, hogy pár barátnő előbb beül egy cukrászdába, majd elmegy a gimibe, ott kényszeredetten

csacsog és jópofizik, miközben azok, akiknek van párjuk, a suli egy rejtett zugában nyalják-falják egymást.

Tudtam, hogy Jocelyn ezt soha nem fogja megérteni. Szerinte a szalagavató nem nagy ügy, csak egy középiskolai bál, amire kiöltözik az ember. Kiröhögne, ha bevallanám, hogy csalódtam vagyok. Már az is bosszantotta, hogy folyton lepatintottam, amikor ruhát akart vásárolni, de valahogy soha nem volt hozzá kedvem.

Soha.

Pittyent egyet a telefonom.

Joss: NAGY HÍREM VAN.

Ránéztem, de úgy tűnt, éppen ezerrel figyeli, mit magyaráz Mrs. Adams. A tanárnőre pillantottam, mielőtt válaszoltam volna: KI VELE!

Joss: KATE-TŐL KAPTAM SMS-BEN.

Én: SZÓVAL SIMÁN LEHET, HOGY KAMU. VÁGOM.

Megszólalt a csengő, úgyhogy összeszedtem a cuccaimat, és gyorsan bedobtam a táskámba.

Jocelynnel együtt a szekrények felé tartottunk, amikor így szólt:

– Mielőtt elmondanám, meg kell ígérned, hogy nem fogod felhúzni magad a teljes sztoritól.

– Ó, istenem. – A gyomrom összerándult, és csak ennyit kérdeztem: – Mégis mi folyik itt?

Befordultunk a nyugati szárnyba, és mielőtt még Jossra néztem volna, megpillantottam Őt.

Michael Young?

Atyaég! Teljesen lefagytam.

– Aaaa, na, most figyelj – mondta Joss, de én rá se hederítettem.

A többiek nekem jöttek, aztán kikerültek, mert lecövekeltem a folyosón, és csak bámultam magam elé. Ugyanúgy nézett ki, csak magasabb, vállasabb és vonzóbb volt (ha ezt egyáltalán lehetett fokozni). Gyermekkori szerelmem lassított felvételben mozgott, apró kék madarak röpködtek és csiripeltek a feje körül, miközben aranyszőke haját összeköcolta a friss szellő.

Szerintem egy pillanatra kihagyott a szívverésem is.

Michael az utca végén lakott, és amikor kicsik voltunk, odavoltam érte. Gyakorlatilag amióta az eszemet tudtam, szerelmes voltam belé. Mindig is tetszett. Okos volt, kedves és... Nem is tudom..., finomabb lelkű, mint a többi srác. A környékbeli gyerekekkel (velem, Wessel, a sarkon lakó Potter fiúkkal és Jocelynnel) játszott, és mindig ugyanazt csináltuk: bújócskáztunk, fogócskáztunk, fociztunk, becsöngettünk vadidegen házakba, és mielőtt kinyitották volna az ajtót, elszaladtunk, meg ilyenek. De míg Wes és Potterék szerettek sarat dobálni a hajamba, mert élvezték, hogy sikoltozom, addig Michaelt sokkal jobban érdekelték a falevelek

és az olvasás. Soha nem társult melléjük ezekben a szemétkedős játékokban.

A fejemben előlről indult Van Morrisontól a *Someone Like You* dallama.

*I've been searchin' a long time
For someone exactly like you**

Homokszínű nadrágot és csinos fekete inget viselt. Ez az az öltözet, amelyről látszik, hogy tudja, mi áll jól neki, de különösebben nem érdekli a divat. Sűrű, szőke frizurája nagyjából ugyanazt a lazaságot tükrözte, amit a ruházata. Kíváncsi voltam, milyen lehet az illata.

Mármint a hajának, nem a ruhájának.

Biztosan megérezte, hogy zaklató van a közelében, mert a lassított felvétel véget ért, a madarak eltűntek, ő pedig egyenesen a szemembe nézett.

– Liz?

Örültem, hogy reggel még feltettem azt a Retrograde Redet. Szerintem az univerzum már akkor tudta, hogy összefutok Michaellel, és mindent elkövetett, hogy vállalhatóan nézzek ki.

– Csajszí, nyugi – sziszegte Joss a fogai között, de én nem tudtam nem teli pofával vigyorogni, amikor megszólaltam:

– Michael Young?

* „Már régóta keresek valakit, / aki olyan, mint te.”

Hallottam, ahogy Joss azt mormolja, „hát ez kész”, de nem érdekelt.

Michael odalépett hozzám, átölelt, én pedig a vállára tettem a kezem. *Ó, istenem, ó, istenem!* A szívem a torkomban dobogott, ahogy megéreztem az ujjait a hátamon, és rájöttem, hogy ez egy tökéletes, romantikus első találkozás.

Ó..., istenem.

Az alkalomhoz voltam öltözve, ő pedig gyönyörű volt. Lehetne ennél szebb ez a pillanat? Jossra néztem, aki lassan ingatta a fejét, de nem érdekelt.

Michael visszajött.

Annyira, de annyira jó illata volt, én pedig ennek az élménynek minden apró részletét el akartam raktározni magamban: az inge könnyed, viselésétől puha tapintását a tenyereimben, a széles vállát, nyakának aranybarna bőrét, amikor az ölelésben pár centire volt az arcomtól.

Talán rossz ötlet volt lehunyni a szemem és venni egy nagy...

– Áúú! – Valaki nagy lendülettel nekünk jött, és ezzel eltűnt az ölelés varázsa. A lökéstől kissé ráestem, de aztán gyorsan el is húzódtam Michaeltől, hogy megnézzem, ki volt az.

– Wes! – kiáltottam idegesen, amiért tönkretette ezt a szép pillanatot. Közben meg annyira előntött a boldogság, hogy csak mosolyogni tudtam. Nem tehettem róla.

– Figyelj már egy kicsit jobban, hogy hova lépsz!

Felhúzta a szemöldökét.

– Igeen...?

Úgy nézett rám, mint aki azon tűnődik, miért mosolygok, és miért nem vagyok kiakadva a ragasztószalagos incidens miatt. Szerintem azt várta, hogy most végképp elborul az agyam, de látva az ő zavarodottságát, nekem valahogy még jobb kedvem lett. Csak kuncogtam, és így szóltam:

– Igen, te világ hülyéje. Kis híján balesetet okoztál, öcsisajt.

Hunyorgott, és normális hangnemre váltott:

– Bocsnát, épp Carsonhoz beszéltem, és a rendkívül összetett hátrafelé járást gyakoroltam. Na, de mindegy is. Milyen volt a suliba vezető út?

Tudtam, hogy minden részletre kíváncsi, például arra, hogy pontosan mennyi idő alatt vakartam le a ragasztószalagot, meg hogy mindezt két, frissen manikűrözött körmöm bánta, én viszont nem akartam megadni neki ezt az örömet.

– Nagyszerű, de tényleg. Köszönöm, hogy megkérdezted.

– Wesley! – Michael lepacsizott Wessel. (Vajon mikor találták ki ezt a cuki kis köszönő-koreográfiát?) Aztán így szólt: – Igazad volt a biológiatanárral kapcsolatban.

– Azért, mert mellettem ültél. Gyűlöl engem. – Wes elvigyorodott, és folytatta a mondandóját, de nem figyeltem rá, csak néztem, ahogy Michael beszél, nevet, és pont olyan elbűvölő, mint amilyenre emlékeztem.

Csak most már kissé délies volt a kiejtése.

Michael Youngnak olyan finom akcentusa volt, hogy legszívesebben személyesen írtam volna köszönőlevelet Texas államnak, amiért még annál is vonzóbbá tette őt, mint amilyen eddig volt. Keresztbe fontam a karomat, és szinte tócsává olvadtam, ahogy a látványában gyönyörködtem.

Jocelyn, akinek a létezéséről kissé megfeledkeztem *Michael-falván*, bökdösni kezdett a könyökével, és odasúgta:

– Szedd már össze magad, jó, hogy nem csorgatod a nyálad!

Sértett pillantást vetettem rá, de nem érdekelt a véleménye.

– Figyi – mondta Wes, miközben felvette a hátizsákját, és Michaelre mutatott. – Emlékszel Ryan Clarkra?

– Persze. – Michael elmosolyodott, és úgy nézett ki, mint egy kongresszusi gyakornok. – Az első védő a baseballcsapatban, ugye?

– Pontosan. – Wes lehalkította a hangját. – Ryno holnap bulit rendez az apja házában, gyere el!

Igyekeztem közönyösen nézni, miközben hallottam, ahogy Wes elhívja a buliba az én Michaelemet. Úgy értem, Wes tényleg azokkal a srácokkal lógott, akiket Michael is ismert, de akkor is. Hirtelen a legjobb barátok lettek, vagy mi?

Ez nem jó hír. Nem lehet igaz!

Wes Bennett örömét lelte abban, ha engem szívathat. Általános iskolában békát dobott a Barbie-házamba, és egy kerti törpe levágott fejét rejtette a saját tervezésű ingyenkönyvtáramba. Máskor pedig azzal szórakozott, hogy úgy tett, mintha nem venne észre a kertben, majd elkezdte locsolni anya virágait, és „véletlenül” engem is összevizezett. Baromira élvezte, én meg persze visítottam.

A gimiben egyértelműen az volt a célja, hogy mindennap zaklasson A parkolóhely miatt. Azóta már én is tökösebb lettem, szóval, amikor átjönnek hozzá a sportoló haverjai, és olyan hangosak, hogy nem hallom tőlük a zenét, simán átkiabálok nekik a kerítésen. De akkor is.

– Jól hangzik – bólintott Michael, én pedig azon tűnődtem, vajon hogy nézne ki cowboykalapban és flanelingben. Meg persze cowboycsizmában. Vagy shitkickerben? Fogalmam sincs, mi a különbség a hagyományos cowboycsizma és shitkicker között.

Később ráuglizok.

– Elküldöm SMS-ben a részleteket. Most mennem kell. Ha elkések a következő órámról, az már igazolatlanak számít. – Megfordult, és egy „később találkozunk!” felkiáltással, szinte futva indult tovább.

Michael követte a tekintetével, mielőtt rám nézett volna, majd megszólalt:

– Olyan gyorsan lelépett, hogy nem is volt időm megkérdezni, mi a dresszkód. Alkalmi?

– Mármost a buliban? – Mintha bármi fogalmam lett volna arról, hogy mit viselnek ezek a kanbulikon. – Valószínűleg.

– Megkérdezem Wesley-t.

– Király. – Próbáltam magamra erőltetni a legszebb mosolyomat, pedig belül zokogtam, amiért Wes belerondított ebbe a találkozásba.

– Nekem is rohannom kell – mondta, de hozzátette: – Bár remélem, hamarosan újból találkozunk.

Akkor vigyél magaddal abba a buliba! – kiáltottam fel magamban.

– Joss? – Michael elnézett mellettem, és tátva maradt a szája.
– Te vagy az?

Joss szemrehányón nézett vissza rá.

– Na csakhogy!

Jocelyn mindig is közelebb állt a szomszéd fiúkhoz, Wessel és Michaellel focizott, míg én a parkban cigánykerekezni tanultam (persze tök béna voltam), és mindenféle dalokat találtam ki. Azóta magas és elképesztően csinos csaj lett belőle. Ma copfba fogta a haját, de – velem ellentétben, akinél a lófarok még rendezetlenebb hatást keltett –, neki ez is jól állt, mert szépen kiemelte az arcát.

Megszólalt a figyelmeztető csengő, mire Michael a hangszóróra mutatott.

– Ez nekem szól. Csajok, később találkozunk!

„Csajok...”

Azzal már ment is tovább, mi pedig Jocelynnel az ellenkező irányba indultunk.

– Nem hiszem el, hogy Wes nem hívott meg minket a partira – szólaltam meg.

Joss oldalra sandított.

– Tudod egyáltalán, hogy ki az a Ryno?

– Nem, de ez most mellékes. Az orrunk előtt hívta meg Michaelt. Illett volna minket is meghívnia.

– De te utálod West.

– Na és?

– Miért akarod, hogy bárhová is elhívjon?

Sóhajtottam.

– Bosszant, hogy ilyen bunkó.

– Hát én speciel örülök, hogy nem hívott meg, mert nem mennék semmilyen buliba, amit azok a srácok rendeznek.

Voltam már Rynónál, és ott minden sörről, whiskey-ről meg a menőnek hitt, de valójában infantilis játékokról szól.

Joss a népszerű srácokkal lógott, amíg abba nem hagyta a röplabdázást, szóval, sokat bulizott, mielőtt összebarátkoztunk.

– De...

– Figyelj már! – Jocelyn megállt, és megragadta a karomat, hogy engem is megállítson. – Ezt akartam neked elmondani. Kate-től tudom, hogy Michael most Laney közelében lakik, és már néhány hete találkozgatnak.

– Laney? Laney Morgan? – Nem. Ez nem lehet igaz. *Nem, nem, nem, kérlek, istenem, ne!* – De hát Michael még csak most költözött vissza...

– Igen, egy hónapja jött haza, de a másik sulit már online befejezte. Állítólag ő és Laney már hivatalosan is együtt vannak.

Csak Laney ne! Összeszorult a gyomrom, ahogy elképzeltem a tökéletesen ívelt orrát. Tudtam, hogy hülyeség, de egyszerűen elviselhetetlennek tűnt a gondolat, hogy Laney és Michael egy pár. Az a lány mindig mindent megszerez, amit én akartam. Nem kaphatta meg őt, a fenébe is!

A gondolattól, hogy összejöttök, elszorult a torkom. Összetört a szívem.

Teljesen magam alatt voltam.

Mert ő nemcsak az álompasi számomra, hanem közös múltunk is volt. Csodálatos, fontos élmények kapcsoltak össze bennünket, például amikor a kerti slagból ittunk, és szentjánosbogarakat gyűjtöttünk. Visszagondoltam arra,

amikor utoljára láttam Michaelt. Otthon volt, családi kerti sütögetést rendeztek, amolyan búcsúpartit a szomszédoknak, mi pedig a szüleimmel átmentünk hozzájuk vendégségbe. Anyám világbajnok sajtortóját vittük a buliba. Michael az ajtóban fogadott bennünket, és felnőtt módjára kínálta körbe az italokat.

Anya szerint ez volt a legaranyosabb dolog, amit valaha látott.

Aznap este a szomszéd gyerekekkel órákig fociztunk az utcán, és még a felnőttek is beszálltak. Anyám a virágos ruhájában és nyári szandáljában rúgott egy gólt, amit hatalmas pacsizással ünnepeltek Michaellel. Ez a pillanat örökre megragadt az emlékeimben, olyan lett, mint egy megsárgult fotó egy régi fényképalbumban.

Nem hiszem, hogy Michael valaha is sejtette, mennyire örültem szerelmes voltam belé. Egy hónappal Anya halála előtt költöztek el, ami az első repedés volt meghasadni készülő szívemen.

Jocelyn úgy nézett rám, mint aki pontosan tudja, mi jár a fejemben.

– Michael Young nem az a srác, aki utánad rohan a vonatállomáson. Felfogtad?

De lehetne.

– Jó, hát hivatalosan még nem egy pár...

Elindultunk, kerülgettük a szembejövőket, ahogy Joss szekrénye felé igyekeztünk. Jó eséllyel már elkéstünk a következő óráról a Michaellel folytatott rögtönzött folyosói randi miatt, de abszolút megérte.

– Komolyan. Ne csinálj hülyét magadból. – Elővette szigorú, anyáskodó pillantását. – Az előbb Michaellel az nem valamiféle nagy egymásra találás volt.

– De... – Próbáltam vitatkozni, mert nem akartam, hogy lelombozzon. Szinte nyafogva mondtam: – De ha mégis...?

– Ó, atyám. Amint meghallottam, hogy visszatért, rögtön sejtettem, hogy neked véged lesz. – Befejezte a homlok-ráncolást, lebiggyesztette az ajkát, ahogy megállt a szekrénye előtt, és kinyitotta a zárat. – Ő már nem az a fiú, akinek megismerted.

Nekem még mindig Michael szavai visszhangoztak a fejemben, amikor utánunk szólt azon a kellemesen mély hangján, a gyomrom pedig összerándult. „Csajok.”

– Tudom, amit tudnom kell.

Sóhajtott, és elővette a hátizsákját.

– Tudok egyáltalán olyasmit mondani, amivel kirángatlak ebből?

Oldalra billenttem a fejem.

– Hm... Talán ha azt mondd, hogy utálja a macskákat. Felemelte az egyik ujját.

– Így van, el is felejtettem. Utálja a macskákat.

– Nem is – vigyorogtam, és az emlékeimbe merülve felsóhajtottam. – Régebben volt két macska, akiket imádozt. Látnod kellett volna, ahogy azokkal a kiscicákkal bánt.

– Pfuuj.

– Érdekel is, ha netán macskagyűlölő. – Éreztem, ahogy felpezsdül a vérem a romantikus lehetőség izgalmától. A Joss

melletti szekrénynek támaszkodtam. – Michael Young szabad préda, amíg nem hallok hivatalos nyilatkozatot.

– Nem állok veled szóba, amíg ezt csinálod.

– Boldog? Izgatott? Reményteli? – Legszívesebben Taylor Swift *Paper Rings* című dalát énekelve szökdécseltem volna végig a folyosón.

– Téveszmés. – Jocelyn egy percre a telefonjára pillantott, majd vissza rám. – Figyu, anyukám azt mondja, holnap este el tud vinni minket ruhát vásárolni, ha neked is jó.

Leblokkoltam. Mondanom kellett valamit.

– Azt hiszem, dolgoznom kell.

Rám sandított.

– Valahányszor felhozom a témát, neked hirtelen dolgoznod kell. Te nem akarsz ruhát venni?

– Dehogynem – húztam el a számat. – Persze hogy akarok. De valójában kicsit sem vágytam rá.

A báli ruha attól volt izgalmas, hogy fokozza a romantikus hatást, és amikor a partnerem megpillantja rajtam, elakad a szava. De ha egyszer nincs partner, akkor az estélyi is csupán egy túlárzott textildarab. Pazarlás.

Ehhez jött még az a lehangoló tény, hogy a Jocelyn anyukájával való ruhavásárlás csak ráerősített a tudatra, hogy az én anyukám nincs mellettem, és nem tud segíteni. Emiatt aztán végképp elment a kedvem az egésztől. Anya nem lesz ott, hogy fotózzon, és megkönnyezze kislánya utolsó gyermekkori táncát, és erre pont Joss anyukájának jelenléte hívta fel legélesebben a figyelmemet.

Hogy őszinte legyek, érzelmileg nem voltam felkészülve arra az ürességre, ami végigkísérte az utolsó évemet, pontosabban arra, hogy számos helyzet fog emlékeztetni Anya hiányára. Az utolsó évfolyamosok fotózása, szalagavató, jelentkezés az egyetemre, érettségi. Körülöttem mindenki izgatottan várta ezeket a mérföldköveket, nekem viszont az egész csak nyűg volt, mert még véletlenül sem így képzeltem el.

Közben annyira... magányos voltam.

Mert bár a végzősök tevékenységeit szórakoztatónak találtam, de Anya nélkül valahogy érzelmentesek voltak. Apa igyekezett kivenni a részét az egészből, tényleg, de nem volt különösebben lelkizős fickó, és mindig az volt a benyomásom, hogy csak egy hivatalos fotós, én pedig egyedül állok a reflektorfényben.

Eközben Joss nem értette, miért nem akarok minden egyes végzős mérföldkőnek emléket állítani, mint ahogy ő. Három napig haragudott rám, amiért nem mentem el a tavaszi szünidőben a tengerparti kirándulásra, de nekem az nem önfeledt időtöltésnek tűnt, hanem inkább egy vizsgának, amitől rettenetesen paráztam. Egyszerűen nem ment.

De... Ha ez az egész egy olyan, romantikus filmekre jellemző happy enddel végződne, amit Anya is imádna, akkor talán minden rossz érzésem elmúlna.

Rámosolyogtam Jocelynre.

– Majd írok, ha már látom a beosztásomat.